

ရွှေအိပ်ပျူ စာပေ

မေတ္တာစု

အလွမ်းတွေ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ မိုးတိမ်
(လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

အခန်း (၁)

ဇွန်လ တတိယပတ်ကာလသည် မိုးဖြင့် စိုစွတ်နေရမည့်အစား ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ ခြောက်သွေ့တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိပါသည်။ ။ သူ့ဘဝ၌ ဒီလို ပျင်းရိဖွယ် နေ့စွဲများ သည် ဘာမှ သိပ်မထူးဆန်းတော့။ ရိုးတောင်ရိုးနေ လေပြီ။

ဇော်လဋ်က Cafe Aroma ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့၏။ ပတ်ဝန်းကျင် အပြောင်းအလဲကြောင့် ပျင်းရိငြီးငွေ့နေသော အာရုံကြောများမှာ ချက်ချင်း လန်းဆန်းသွားသည်။ ။ ထိုအတွေ့အကြုံကြောင့် ဇော်လဋ်က သိုဝှက်စွာ တစ်ချက်ပြီးလိုက်မိသည်။ ။ ဒီလိုအချိန်အခါမျိုး၌ သူ့အတွက် ကဗျာရေးရန် (သို့မဟုတ်) ဝတ္ထုရေးရန် စကားလုံးများကို ဖောဖောသီသီ ရရှိတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

Cafe Aroma သည် နေ့လယ်ခင်းမို့ လူရှင်းကာ တိတ်ဆိတ်စွာရှိနေ၏။ ။ ရုပ်ရှင်ရုံနှင့်နီးသော ရန်ကုန်မြို့လယ်ခေါင်နေရာမျိုး ဖြစ်သော်လည်း ရုံတင်နေသည့် ဇာတ်ကားမှာ လူမဝင်သဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အေးဆေးငြိမ်သက်နေပါသည်။ ။ ဇော်လဋ်သည် ယနေ့ မြန်မာစာပေလောကတွင် နာမည်ရခါစ လူငယ်စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ ။ သူက တစ်စုံတစ်ခုအပေါ် ငြီးငွေ့လွယ်သည့် အကျင့်ရှိသူ တစ်ယောက်ပီပီ အခုလည်း အိမ်မှာ ငြိမ်ကုပ်၍ စာရေးနေရခြင်းကို ပျင်းလာသဖြင့် Aroma ဆိုင်သို့ ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ နေရထိုင်ရတာ

ပြီးငွေ ပျင်းရိလာသည့်တိုင်အောင် သူက ဒီဆိုင်ကို ပေါ့ပါးစွာ ထွက်လာရသည် တော့ မဟုတ်။ စာမူအကြွေးတွေ များ နေပြီဆိုသောအသိနှင့် ရေးလက်စ စာမူတချို့ကို အာရုံအပြောင်းအလဲလုပ်ပြီး ဆက်ရေးရန် ရည်ရွယ်ကာ သူ ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။

ဇော်လင့်သည် အပြင်းစား Espresso ကော်ဖီခွက်ကို တစ်ကျိုက်တည်းနှင့် အကုန် မော့ချပစ်လိုက်၏။ နဂိုတည်းက နီးကြားတက်ကြွနေသော အာရုံကြောများမှာ ပိုမိုလန်းဆန်း လာပြီး သူ့ဦးနှောက်ထဲရှိ စိတ်ကူးအတွေးများ သည် စာမျက်နှာပေါ်ကို လှလှပပ စီးဆင်းသွားကြတော့သည်။ ။

သူတစ်ယောက်တည်း စကားလုံးမာယာတွေကြားမှာ အလုပ်ရှုပ်ရင်း အချိန်တစ်နာရီလောက် မျောပါသွား၏။ ထိုအချိန်၌ ဆိုင်ထဲတွင် လူတချို့ ဝင်ထွက်သွားလာမှန်း သိသော်လည်း ဘယ်ဝိုင်းမှ လူတွေထွက်သွားပြီး ဘယ်ဝိုင်းကို လူသစ်တွေ ရောက်လာသည် ဆိုတာမျိုးတော့ သူ သေချာမသိချေ။ သူသည် တစ်နာရီကျော် စာထိုင်ရေးနေရသဖြင့် အနည်းငယ် ညောင်းညာလာခဲ့သည်။ ။ ဇော်လင့်က ခေါင်းကို ဟိုဘက်သည် ဘက် ငဲ့စောင်းရင်း ဇက်ကြောဖြေနေမိသည်။ ။

ထိုစဉ် ကောင်မလေးတစ်ယောက်သည် သူ့ရှေ့တည့်တည့်ရှိ ထိုင်ခုံ၌ ရုတ်တရက် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ဇော်လင့်မှာ အံ့သြနေဆဲ။ သူမနှင့်အတူ မေးခွန်းတစ်ခုပါ တွဲလျက်ပါ လာလေသည်။ ။

“ဟိတ် ... ဇော်လင့် တို့ ကို မှတ်မိလား။”

သူက ကြောင်အအနှင့် သူမကို သေချာစူးစိုက်ကြည့်ကာ ကြိုးစား၍ စဉ်းစားနေမိ၏။ ထိုကောင်မလေးကို သူ မြင်ဖူးသလိုတော့ရှိသည်။ ။ စက္ကန့်တော်တော်များများကို ဖြုန်းတီး၍ သူ အသည်းအသန် အဖြေရှာ

သော်လည်း မရပါ။ ဒီတော့ သူက နောက်ဆုံးနည်းလမ်းကို ရိုးသားစွာ ရွေးချယ်လိုက်မိသည်။ ။

“စိတ်တော့ မရှိပါနဲ့ ဗျာ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို သိပ်မမှတ်မိဘူး ဖြစ်နေတယ်”

ထိုအဖြေစကားကြောင့် သူမက ခပ်သွဲ့သွဲ့လေး ရယ်လိုက်သည်။ သူမ၏ ရယ်မောသံမှာ သူ့စိတ်ကို တစ်စုံတစ်ရာ ညှို့ငင်ယူဆောင်သွားလေသည်။ သူမဆီမှ စကားသံ ထပ်ထွက်လာ၏။

“သေချာစဉ်းစားကြည့်ပါဦး ဇော်လင့်ရဲ့ ။ ပြီးခဲ့တဲ့ သင်္ကြန်တုန်းက သူနဲ့ တို့နဲ့ ဆုံဖူးတယ်လေ”

သင်္ကြန် ... ပြီးခဲ့တဲ့ သင်္ကြန်တဲ့ ။ သူမ ပေးလိုက်သည့် သဲလွန်စလေးကြောင့် သူ့အတွေးများ သည် ကုန်လွန်ခဲ့သော နှစ်လဝန်းကျင်လောက်က သင်္ကြန်ရက်စွဲများ ဆီ ဝေ့ဝဲပျံသန်းသွားပါသည်။ အတိတ်နေ့ရက်များကို ပြန်တွေးနေရင်းမှ ဇော်လင့်တစ်ယောက် ပြုံးလာ၏။ ပြီးတော့ သူက အားရဝမ်းသာနှင့် လက်ဖျောက်တစ်ချက် တီးလိုက်ကာ ပြောသည်။ ။

“ဟာ ... မှတ်မိပြီ။ ဖိုးသကြားမဏ္ဍပ်က တစ်ယောက်”

ထိုအခါ ကောင်မလေးက သူ့အဆိုမှန်ကြောင်း ချက်ချင်း ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ နှုတ်မှ လည်း ...

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်။ ဇော်လင့်က ဘယ်ဆိုးလို့ လဲ။ ပြောပြလိုက်တော့လည်း မှတ်မိသေးသားပဲ။ ယွန်းက မေ့သွားပြီလို့ တောင် ထင်နေတာ။ တော်သေးတာပေါ့”

အခုတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်မှာ အကြည့်ချင်းဆုံကာ ပြုံးရွှင်နေကြပြီ

ဖြစ်သည် ။ ဒီလိုအခြေအနေတွေ မတိုင်မီ ပြီးခဲ့သည့် သင်္ကြန်တွင်းကာလတုန်းက သူတို့ နှစ်ယောက်မှာ အချိတ်အဆက်လေးတစ်ခု ရှိခဲ့ဖူး၏။ သင်္ကြန်တုန်းက သူမကို သူတို့ “အောက်စီဂျင်” မဏ္ဍပ် ဘေးနား ကပ်လျက်ရှိ “ဖိုးသကြားမဏ္ဍပ်” ပေါ်မှာ ဇော်လဋ် စတင်တွေ့ဖူးခြင်းဖြစ်သည် ။ ရေကစားမဏ္ဍပ်နှစ်ခုသည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ခြောက်ပေခန့်သာ ကွာခြားပြီး ဟိုဘက်ဒီဘက် ကောင်းစွာမြင်တွေ့နေကြရ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ဇော်လဋ်နှင့် သူမတို့ မျက်လုံးချင်း စကားပြောမိကြသည် ။ အရယ်အပြုံးတွေလည်း ဖလှယ်မိကြသည် ။

အကြိုနေ့၊ အကျနေ့၊ အကြတ်နေ့ သုံးရက်စလုံးကို ပျော်စရာအဓိပ္ပာယ်တွေနှင့် ကြိုးတံတားထိုးပြီး သူတို့ ဖြတ်သန်းခဲ့ကြလေသည် ။ အဲဒီတုန်းက သူတို့ နှစ်ယောက်၏ ဘာသာစကား မပါသော ဆက်ဆံရေး၌ သူဘက်မှာ “သက်လွင်” နှင့် သူမဘက်တွင် “အေးမြသူ” တို့ က မျက်မြင်သက်သေများ ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ သင်္ကြန်သုံးရက်အတွင်း စကားလုံးလုံး မပြောဖြစ်ခဲ့ကြသော်လည်း သူက နောက်ဆုံးအတက်နေ့ကျရင် သူမထံမှ ဖုန်းနံပါတ်နှင့် လိပ်စာတောင်းရန် အကြံအစည်ရှိပါသည် ။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီအတက်နေ့မှာ ကျောင်းနေဖက် ငယ်နိုင်သူငယ်ချင်းတွေ အုပ်စုလိုက်ရောက်လာကြပြီး ရေပက်ခံထွက်ရန် ဇော်လဋ်ကို အတင်းခေါ်သွားကြသဖြင့် သူ့အကြံ မအောင်မြင်ခဲ့ရချေ။

ထိုသို့ဖြင့် သူတို့ နှစ်ယောက်မှာ မစရသေးခင် ဝေးသွားခဲ့ကြ၏။ သူတို့ ပြန်တွေ့ကြပြန်တော့လည်း သူမသည် သင်္ကြန်တုန်းကလို အသွင်သဏ္ဌာန်မျိုး မဟုတ်တော့သဖြင့် ဇော်လဋ်မှာ ချက်ချင်း မမှတ်မိနိုင်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရသည် ။

သူက မမျှော်လင့်သော အခြေအနေမှာ အခုလို ပြန်ဆုံခွင့်ရခဲ့တာမို့ ၀

မ်းသာနေ၏။ ယွန်းဆိုသည့် ကောင်မလေးသည် သူ့ကို ရှေ့တည့်တည့်မှ လာပြီး စူးစိုက်ကြည့်နေပြန်သည်။ ။ ဇော်လင်းမှာ သူ့ အရမ်းသိချင်နေတာ တစ်ခုကို အောင့်မထားနိုင်တော့ဘဲ သူမအား မေးလိုက်ပါသည်။ ။

“နေစမ်းပါဦး။ မင်း ... ကိုယ့်နာမည်ကို ဘယ်လိုလုပ်သိနေတာလဲ”

“ဪ ... ဒါလား။ ယွန်းတို့ မဏ္ဍပ်မှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က သူ့ကို စာရေးဆရာဇော်လင်းမှန်း သိတယ်။ ယွန်းကို အဲဒီသူငယ်ချင်းက ပြောပြတာပေါ့”

“ဂလိုလား”

“ဂလို ... ဂလို ဒါနဲ့ စကားမစပ် မေးရဦးမယ်။ ဇော်လင်းက သင်္ကြန် နောက်ဆုံးနေ့မှာ မဏ္ဍပ်ကိုမလာဘဲ ဘယ်ပျောက်သွားတာလဲ။ ယွန်းက အဲဒီထဲက ရောက်လေရာမှာ သူ့ကို လိုက်ရှာနေတာ သိလား”

“ဗုဒ္ဓေါ ... ဘာလုပ်ဖို့ လိုက်ရှာနေရတာလဲ”

“ဪ ဘာရယ်လို့ မှ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီနောက်ဆုံးနေ့က သူ့ကို မတွေ့လိုက်ရတော့ တွေ့ချင်ရုံသက်သက်ပါ”

သူမ၏ ပွင့်လင်းမှုကို သူ အံ့သြမှ င်တက်စွာ ငေးမောနေမိသည်။ ။ ချက်ချင်းပဲ သူမကိုလည်း သူ ခင်မင်ရင်းနှီးသွားခဲ့တော့၏။ ဇော်လင်းက ...

“ကဲ ... ပြောစမ်းပါဦး။ မင်းက ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုများ လိုက်ရှာနေတာလဲ။ ကိုယ့်ကို ဇော်လင်းမှန်း သိရက်နဲ့ တောင် နှစ်လလောက် ရှာရသလားကွ”

“အောင်မယ် ... ယွန်းက ဇော်လင်းရဲ့ ဝတ္ထုတစ်အုပ်ကို လှန်ပြီး လိပ်စာနဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို ဆက်သွယ်လိုက်ရင် သူ့ကို အလွယ်တကူတွေ့နိုင်မှန်း သိသားပဲ။ အဲဒါက လွယ်လွန်းလို့ မလုပ်တာ

သိရဲ့လား”

ဇော်လင်းမှာ သူမဆီမှ ကြားရသမျှ အဆန်းတွေကြီးပဲဖြစ်နေ၏။ သူ့ထက် အသက်ငယ်ပုံရပေမယ့် သူမက “ဇော်လင်း” ဟု သာ ခပ်တည်တည်နှင့် ခေါ်ပါသည်။ သူမ မေးလိုက်၏။

“အဲဒါဆိုရင် မင်းက ဘယ်လိုရှာတာလဲ ...”

“အင်း ... ဘယ်လိုရှာတာလဲဆိုတော့ ယွန်းက ပထမဆုံး ဗလာစာအုပ်တစ်အုပ်မှာ စိတ်ထဲပေါ်လာတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို ချရေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို လှမ်းဆက်ပြီး အဲဒီဖုန်းမှာ စာရေးဆရာဇော်လင်း ရှိပါသလားရှင်လို့ မေးတာပေါ့။ မရှိဘူးဆိုရင် နောက်ထပ် ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို ထပ်ရေးပြီး ဖုန်းထပ်ဆက်ကြည့်မယ်။ အဲဒီလိုပေါ့။ ဖုန်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု လျှောက်ဆက်ကြည့်တာ အခုဆိုရင် ဖုန်းနံပါတ် အလုံးခြောက်ရာကျော်နေပြီ”

သူမ၏ အံ့သြစရာ စိတ်ကူးစိတ်သန်းကြောင့် သူ ရယ်ချင်သွားပါသည်။ သူက ...

“မင်း အဲဒီလို အပင်ပန်းခံပြီးရှာတာ နီးနီးစပ်စပ်လေးတောင် မတွေ့ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... မတွေ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တွေ့မယ်တွေ့တော့လည်း အပြင်မဟုတ်လှဘူးလို့လတ်လတ်ကြီးကို လာတွေ့နေပြန်ရော။ အံ့သြစရာကြီးနော် ...”

“အင်း ... အခုတွေ့ပြီဆိုတော့ ပြောလေ ... ကိုယ့်ကို ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ ...”

“ဘာမှ ပြောစရာ မရှိပါဘူး”

“ဟင် ... ဒါဖြင့် ဘာလို့ လိုက်ရှာနေတာလဲ”

“ဒီလိုလေ ... သူ့ကို တွေ့ချင်လို့ ရှာတာ ... အခု တွေ့လိုက်တော့ ပြီး သွားပြီပေါ့။ ယွန်း ကျေနပ်သွားပြီ။ ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ”

“အမ် ...”

ဘယ်လိုကောင်မလေးပါလိမ့်။ သူမကြည့်ရတာ ရူးသလိုလို၊ ပေါသလိုလိုနှင့် စိတ်ကူးပေါက်တိုင်း ထင်ရာဇွတ်လုပ်မည့် သဘောရှိသည်။ ဒါပေမဲ့ သေချာသည့်တစ်ခုက သူမဆီမှာ မာယာတွေ မရှိခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုအချက်ကပင် သူ့ကို ရိုးရိုးလေး ဆွဲဆောင်သွားခဲ့ပါသည်။ သူမက ဒီလို ကောင်မလေးမျိုးနှင့် နောက်ထပ်တစ်ခါ ပက်သက်ခွင့်ရချင်မိလေသည်။

ရုတ်တရက် ဇော်လင့်၏ ဦးနှောက်ထဲတွင် တစ်ချက် လင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဇော်လင့်၏ နှုတ်ခမ်းထောင့်ကလေးများ တွန့်ကွေးသွားပြီး သူမက သူမကို ဉာဏ်များ ရန် စတင်စဉ်းစားနေတော့သည်။ သူမက မေး၏။

“ဘာတွေ တွေးပြီး ပြီးနေတာလဲ ...”

“ဪ ... တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ မင်းရဲ့ စကားကို ဖြစ်နိုင်၊ မဖြစ်နိုင် တွေးနေတာပါ”

“ယွန်းကို သူမက ဘာများ ... မယုံမကြည် ဖြစ်နေတာလဲဟင်”

သူမက မျက်လုံးလေးတွေဝိုင်းလျက် အံ့သြစွာ မေးပြန်သည်။ ဇော်လင့် စိတ်ထဲမှာ ကြိတ်၍ ဝမ်းသာသွားပါသည်။ သူ အနည်းငယ် စဉ်းစားဟန်ပြုလိုက်၏။ ပြီးမှ ...။

“မင်းက ကိုယ့်ကို ဖုန်းတွေလျှောက်ဆက်ပြီး လိုက်ရှာနေတယ်ဆိုလို့

ပါ။ အဲဒါကိုတော့ ကိုယ် နည်းနည်းသံသယဖြစ်မိတယ်”

သူ့စကားကြောင့် သူမက ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်ပါသည်။ ။

“လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ စာရေးဆရာရယ် ... သံသယဖြစ်တာကို စကား လှအောင် နည်းနည်းတွေ၊ များများ တွေ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့။ မယုံရင် မယုံဘူးပေါ့။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောစမ်းပါ။ ဟင်း . . .ဟင်း . . .ဟင်း . . .”

ဇော်လင်း၏ မျက်နှာမှာ ရဲခနဲ ဖြစ်ကာ ပူနွေးလာ၏။ သူမကိုလည်း အားနာသွားသည်။ ။

“ကိုယ့်စကားက အဲဒီလိုအဓိပ္ပာယ်မျိုး ဖြစ်သွားတယ်ဆိုရင် ဆောရီး ပဲနော်။ ကိုယ်စကားပြောတာ ရိုင်းသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့ ဖုန်းဆက်ပြီး လိုက်ရှာပုံကိုတော့ တကယ်ပဲ သံသယဖြစ်မိတယ်”

သူပြောတာကို သူမက စူးစူးရဲရဲစိုက်ကြည့်ကာ နားထောင်နေပါသည်။ ။ ခဏကြာတော့မှ . . .

“အခု ဇော်လင်း အချိန်ရလားဟင်”

“အင်း . . . ရပါတယ်”

“ဒါဆိုရင်လည်း သူ့ရဲ့ အချိန်တွေထဲက တစ်နာရီလောက် မျှပါလား”

“အချိန်တစ်နာရီလောက်က ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ ကိုတော့ ကိုယ့်ကို ပြောပြဦးလေ”

“ဇော်လင်း မယုံဘူးဆိုတဲ့ ကိစ္စကို သက်သေပြမလို့ ပါ။ ကဲ . . .ထထ၊ ယွန်းတို့ ဒီကလစ်ကြရအောင်”

ပြောပြောဆိုဆို သူမက မတ်တပ်ထလိုက်၏။ နောက် သူ့ရဲ့ ပိုက်ဆံ အိတ်ထဲမှ တစ်ထောင်တန်နှစ်ရွက်ကို စားပွဲပေါ်ရှိ ဆေးလိပ်ပြာခွက်နှင့်

ဖိထားလိုက်ပါသည်။ ။ သူမ၏ အပြုအမူကြောင့် ဇော်လဋ်လည်း ယောင် နုနုနှင့် သူ့ပစ္စည်းတွေကိုသိမ်းကာ ထိုင်ရာမှ ထရပ်မိသည်။ ။ သူမက လက်ပတ်နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး သူ့ကို လှမ်းပြော၏။

“အခု ညနေလေးနာရီ ထိုးတော့မယ်။ သူ့ကို ငါးနာရီအတိမှာ ဒီဆိုင်ကို ရောက်အောင် ပြန်ပို့ပေးမယ်။ ဟုတ်ပြီလား။”

ဇော်လဋ်မှာ သူမကို တစ်ခုခုပြန်ပြောလိုက်သင့်သော်လည်း အညှို့ခံထားရသူတစ်ဦးပမာ ခေါင်းကိုသာ ညိတ်လိုက်မိပါသည်။ ။

အဲဒီနောက် သူမက ဦးဆောင်၍ ဆိုင်အပြင်သို့စထွက်သွား၏။ သူက သူမနောက်မှ ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ ။ သိပ်ဝေးဝေး မလျှောက်လိုက်ရ။ Aroma ဆိုင်၏ ကား Parking နေရာတွင် ရပ်ထားသော အဖြူရောင် ဖူပါဆလွန်းကားတစ်စီးဆီ အရောက်တွင် သူမက ရပ်၍ တံခါးဖွင့်လိုက်သည်။ ။

“တက်” ဟု သူ့ကို လှမ်းပြောကာ သူမကိုယ်တိုင်လည်း ဒရိုင်ဘာခုံနေရာမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ။ ဇော်လဋ်သည် သူမနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်လျက်ထိုင်ခုံမှာ ဖို့ချလိုက်သည်။ ။ တစ်ဆက်တည်းမှာ မျက်စိကိုလည်း စုံမှတ်ထား၏။

ဒါသည် သူမကို မကြည့်မိအောင် ကြိုးစားနေခြင်းဖြစ်သည့်တိုင် အောင် ဖြစ်နိုင်လျှင် ဇော်လဋ်က ဝန်မခံချင်ပါ။

ငါက ဒီကောင်မလေးကို ဘာကြောင့် မကြည့်ရဲရမှာ လဲဟု တွေးပြီး အားတင်းကာ မျက်လုံးများကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖွင့်ကြည့်မိလေ၏။ အခု ချိန်ထိ ကားစက်နှိုးသံ မကြားရသေးတာကလည်း ထူးခြားနေသည်။ ။ သူက ဘေးသို့ ခေါင်းငဲ့ကြည့်လိုက်၏။

“အို”

တွေ့လိုက်ရသည် မှာ ကားမမောင်းသေးဘဲ သူ့ကို ငေးမောနေသော သူမ၏ အကြည့်နက်နက်လေးတစ်စုံ ဖြစ်ပါသည်။ ။ ထိုကောင်မလေး၏ မျက်ဝန်းများ တွင် အပြစ်ကင်းသည့် ဖြူစင်မှုတစ်မျိုး ဆွတ်ဖြန်းထားခဲ့ ဟန်တူ၏။ ဆိုပါစို့ . . . အဲဒီအခိုက်အတန့်လေးမှာ ပင် သူမကို စွဲလန်းသွားပြီဟု ဇော်လဋ် သူ့ကိုယ်သူ သိလိုက်ရလေသည်။ ။

ဘာမာယာမှ မရှိသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ မျက်လုံးများကို မိနစ်ပိုင်းနှင့် စွဲလန်းသွားဖို့ ဆိုတာ တော်ရုံတန်ရုံ ယောက်ျားမျိုး မလုပ်နိုင်သည့်ကိစ္စဖြစ်ပါသည်။ ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် “ရိုးသားမှု” သည် မူးယစ်ဆေးဝါးလို၊ တဏှာလို၊ မာယာလို၊ အလှတရားကို လူကို ချက်ချင်း ဖမ်းစားသွေးဆောင်တတ်သည် မဟုတ်။ ရိုးစင်းသော အဖြူထည်တစ်ခုကို စွဲလန်းတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ မြင်မြင်ချင်း သဘောကျသူတွေ။ ချစ်ခင်သူတွေ ရှိကောင်းရှိပါလိမ့်မည်။

သို့သော် သူကတော့ ထူးဆန်းစွာပင် သူမမျက်ဝန်းထဲမှ ရိုးသားဖြူစင်သော ရနံ့လေးကို အချိန်ခဏလေးနှင့် ဘိန်းစွဲသလို စွဲလန်းသွားခဲ့မိပါသည်။ ။

★

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် မရည်ရွယ်ဘဲ မျောလွင့်နေရာမှ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို ပြန်၍ သတိဝင်လာကြ၏။ သူမက ဘာမှ မဖြစ်သလိုနှင့် ကားကို စက်နှိုးကာ မောင်းထွက်သွားပါသည်။ ။ သူကသာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်နေ၏။ ခဏကြာတော့ ပြင်းထန်သော စွဲလန်းမှုကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ ထိတ်လန့် လာလေသည်။ ။

ငါ ဒီကောင်မလေးကို ဖြူစင်မှုဆိုတဲ့ အချက်တစ်ချက်တည်းနဲ့ ရူးသွပ်ပြီး မစွဲလန်းသင့်ဘူး။ သူမဟာ တကယ်ဆို သင်္ကြန်မှာ ပဲကျန်ရစ်ခဲ့ရမှာ ။ ငါက သာမန်လူတစ်ယောက်ပဲ။ “ရိုးသားမှု”ကို စွဲလန်းသွားရတဲ့ အထိ ငါ့နှလုံးသားဟာ မြင့်မြတ်နိုင်သူတစ်ဦး မဟုတ်ဘူး ။

သူမ မောင်းသောကားကို စီးနေရင်းမှ ဇော်လင်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်သတိပေးနေရသည် ။ ဘယ်လောက်ကြာလို့ ကြာမှန်းမသိ။ ဘယ်နေရာကို ရောက်လို့ ရောက်မှန်း မသိဘဲ သူမ ကားပေါ်မှာ ဇော်လင်း ပါလာခဲ့၏။

“ရောက်ပြီ” ဆိုသည့် သူမအသံကြောင့် သူက ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်မိသည် ။ ခေတ်မီ၍ သားနားသပ်ရပ်သော တိုက်တစ်လုံးရှေ့၌ သူတို့ စီးလာသောကားမှာ ရပ်တန့်သွားသည် ။ သူမက ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ သူ့ကိုလည်း အိမ်ထဲဝင်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်နေပြန်သည် ။

“ဇော်လင်း ဧည့်ခန်းထဲမှာ ခဏလောက် ထိုင်ပါဦးလား”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည် ။ နောက်တော့ အိမ်သားတွေ တစ်ယောက်မှ မရှိသော ဧည့်ခန်းထဲ၌ ထိုင်စောင့်နေမိ၏။ သူမသည် အိမ်ထဲကို လှစ်ခနဲဝင်သွားပြီး ချက်ချင်းပဲ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည် ။ ဧည့်ခန်းထဲရှိ သူ့ထံသို့ အပြေးတစ်ဝိုင်းနှင့် ပြန်ရောက်လာသော သူမ လက်ထဲမှာ ဗလာစာအုပ်တစ်အုပ် ပါလာ၏။

“ရော့ ... ဒီမှာ ”

သူမသည် ဗလာစာအုပ်ကို သူ့ဆီထိုးပေးလိုက်၏။ ဇော်လင်းက စာအုပ်ကို လှမ်းယူကာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါသည် ။ ပထမဆုံး စတွေ့ရသော စာမျက်နှာမှာ ပင် ဖုန်းနံပါတ်များကို ရှင်းလင်းသပ်ရပ်စွာ တန်းစီ၍ ရေးထား၏။ မျဉ်းကြောင်းတစ်ကြောင်း၌ နံပါတ်တစ်ခုသာ ရေးထားခြင်းဖြင့်

စံသောကြောင့် စာမျက်နှာတစ်မျက်နှာမှာ ဖုန်းနံပါတ်နှစ်ဆယ်ခန့် ရှိနေလေသည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါ၍ ကြက်သီးထသွားရသည်။ ဇော်လဋ္ဌ်မှာ စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ကျန်စာမျက်နှာများကို တဖျပ်ဖျပ်နှင့် အမြန် လှန်လှောပစ်လိုက်၏။

ဗလာစာအုပ်ထဲမှာ ဖုန်းနံပါတ်တွေက တကယ်ပဲ အများကြီးဖြစ်ပါသည်။ သူက စာအုပ်ပိတ်ကာ သူမဆီ မော့ကြည့်လိုက်မိ၏။ သူမက လက်ပိုက်ထားပြီး သူ့ကို အပိုင်မေးလေသည်။

“ယုံပြီလား”

“ယုံပါပြီ”

ဇော်လဋ္ဌ်က ဝန်ခံရင်း ကျေနပ်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ ထိုအချိန်တွင် အိမ်ဖော်ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ကော်ဖီဗန်းကိုင်ကာ ဧည့်ခန်းထဲဝင်လာပါသည်။ သူလည်း ငြင်းမနေတော့ဘဲ သူမ တိုက်သည့် ကော်ဖီကို ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ထပ်သောက်နေမိပြန်၏။ (Cafe Aroma မှာ တုန်းကလည်း သူမက ကော်ဖီဖိုး ရှင်းခဲ့သေးသည် မဟုတ်ပါလား။)

အဲဒီနောက်တော့ သူတို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ စကားလုံးတွေ ရှားပါးသွားခဲ့သည်။ ညနေ ငါးနာရီထိုးတော့ သူမက ကတိအတိုင်း မြို့ထဲသို့ ပြန်ပို့ပေးပါသည်။ သူ့ကို Aroma ရှေ့မှာ ပဲ သူမက ချပေးလိုက်၏။

ဇော်လဋ္ဌ်က သူ့လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ဗလာစာအုပ်လေးကို မေ့ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး တမင်ယူလာခဲ့သည်။ သူက သူမကို ကားမထွက်ခင် နှုတ်ဆက်၏။

“ဘိုင်”

သူ နှုတ်ဆက်တာကို ပြန်မနှုတ်ဆက်ဘဲ သူမက လက်ဖဝါးလေးကို သာ ဖြန့်လိုက်ပါသည်။ ။ သူမ၏ ပြုံးပြုံးလေးကြည့်နေပုံကြောင့် ဇော်လ ဌ်လည်း အနေရခက်သွားသည်။ ။ တော်တော်လည်တဲ့ ကောင်မလေးပါ လား။

နောက်ဆုံးတော့ ရှက်ရယ်ရယ်ကာ ဗလာစာအုပ်လေးကို သူမ လက် ဖဝါးပေါ် တင်ပေးလိုက်ရတော့သည်။ ။ သူမက သူ့ကို ကတ်ပြားလေးတ စ်ခု ပြန်ပေး၏။ ကတ်ပြားပေါ်တွင် “ယွန်းနေခြည်” ဆိုသည့် နာမည်နှင့် ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခု ရေးထားတာ တွေ့ရလေသည်။ ။

သူမက ကားကို ကျင်လည်စွာ မောင်းထွက်သွား၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်း ရောက်တော့ ကားပြတင်းပေါက်မှ သူ့ကို နှုတ်ဆက်သည့်သဘောဖြင့် သူမ၏ လက်ကလေးတစ်ဖက် ထွက်လာပါသည်။ ။ သူမ၏ ပါးနပ်မှုကို သူက မချင့်မရဲနှင့် အသိအမှတ်ပြုလိုက်ရတော့သည်။ ။

ဇော်လဌ်က တစ်ယောက်တည်း မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်မိ၏။ ဒီအတိုင်းဆို သူတို့ နှစ်ယောက် ထပ်ဆုံကြဦးမှာ သေချာပါသည်။ ။

*

အခန်း (၂)

ဇော်လင်း ပြောသမျှကို သက်လွင်က ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် နားထောင်နေပါသည်။ သက်လွင်သည် နားထောင်နေရင်းမှ ဂျိုးသိန်း ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကိုလည်း မနားတမ်း ဖွာနေပြန်၏။ အိမ်အပြင်၌ မိုးစက်များ ခပ်ဖွဲဖွဲ ရွာကျလျက်ရှိသည်။ ဇော်လင်း၏ စကားအသွားအလာပေါ် မူတည်၍ သူ့မျက်နှာတွင် အမူအရာတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောင်းနေခဲ့သည်။ သူ့နှုတ်မှ လည်း မကြာခဏ အာမေဍိတ်သံများ ပေါ်ထွက်လာတတ်သည်။

နာရီဝက်ခန့်ကြာတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်၏ စကားဝိုင်းဆီ တံခါးခေါက်သံတစ်ခု ရောက်ရှိလာ၏။ ဇော်လင်းက အိမ်ရှင်ပီပီ တံခါးထဖွင့်ပေးလိုက်ပါသည်။ ရောက်လာသူမှာ သူတို့ သူငယ်ချင်း အံ့ဘွယ်ဇင်ဖြစ်နေသည်။ ပေါ်မလာတာကြာပြီမို့ သူက အံ့သြဝမ်းသာစွာ ကြိုဆိုရင်း ဆဲလိုက်မိသည်။

“ခွေးကောင် ... လာခဲ့။ ငါက မင်းကို သေသွားပြီမှတ်လို့ ကွ။ သတင်းစာဖတ်တိုင်း မင်းရဲ့ နာရေးသတင်းကို အမြဲရှာပါတယ်”

သက်လွင်ကလည်း အခွင့်သင့်တုန်း အံ့ဘွယ်ကို ဝင်တွယ်လိုက်ပြန်သည်။

“ဒီကောင်က မယားကြောက်ပဲဥစ္စာ။ သူ့မိန်းမကို လွန်ဆန်ပြီး ဘော်ဒါတွေဆီ ဘယ်လာရဲပါ့မလဲ ဇော်လင်းရဲ့။ နားလည်ပေလိုက်ပါ”

သူ့ကို ဘယ်လောက်ပဲ ဆော်ဆော် အံ့ဘွယ်ဆိုသည့်ကောင်က ခေါင်း
တညိတ်ညိတ်နှင့် ပြုံးနေသူဖြစ်သည် ။ အံ့ဘွယ်သည်
သဘောကောင်းပြီး သူငယ်ချင်းများ ၏ အနွံအတာကိုလည်း ခံနိုင်သည်
။ ကူညီစရာရှိရင်လည်း သူက ဘာစိတ်မှ မထားဘဲ အစွမ်းကုန် ကူညီတ
တ်၏။ ဒါကြောင့်လည်း သူငယ်ချင်းတွေအကုန်လုံးက
ဒီကောင့်ကိုချစ်ကြသည် ။ သို့သော် အံ့ဘွယ်သည် ပြီးခဲ့သည့်ခြောက်လခ
န့်က ကောက်ကာငင်ကာ အိမ်ထောင်ကျသွား၏။ နောက်တော့ သူသည်
အရင်လို သူငယ်ချင်းတွေဆီ သိပ်မလာနိုင်တော့ဘဲ
အိမ်ထောင့်တာဝန်များ နှင့် နပမ်းလုံးနေခဲ့ရသည် ။ သူငယ်ချင်းများက
လည်း ထိုအချက်ကို လုံးဝမကျေနပ်ကြ။ အဲဒီကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အံ့ဘွ
ယ်ကို သူတို့ က ကြုံတိုင်း စကားနာထိုးတတ်ကြလေသည် ။

သူတို့ ငယ်သူငယ်ချင်းအုပ်စုကြီးမှာ ဇော်လင်း၊ အံ့ဘွယ်၊ သက်လွင်၊
ကိုကြည်နှင့် ရဲမြင့်ဦးတို့ ပါဝင်ကြကာ စုစုပေါင်း ငါးယောက်တိတိရှိပါ
သည် ။ အဲဒီထဲတွင် ဇော်လင်းတစ်ယောက်သာ အနုပညာသမားဖြစ်ပြီး
ကျန်လေးယောက်မှာ စီးပွားရေးနှင့် အတတ်ပညာကို ပေါင်းစပ်အသက်
မွေးသူများ ဖြစ်ကြ၏။ သူတို့ သည် ဆယ်တန်းကျောင်းသား ဘဝကတ
ည်းက တွဲခဲ့ကြသော သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်သည့်အပင် ကန်တော်လေး၌
တစ်ရပ်ကွက်တည်း နေထိုင်ကြီးပြင်းလာကြသူများ လည်း ဖြစ်သည် ။
ရဲမြင့်ဦးတစ်ယောက်သာ ကန်တော်လေးသား မဟုတ်သော်လည်း သူနေ
ထိုင်သည့် ဖဆပလအိမ်ရာမှာ သူငယ်ချင်းများ ရှိရာနှင့် နီးနီးလေးပဲဖြစ်
ပါ၏။

ထိုသို့ဖြင့် သူတို့ အုပ်စုသည် အိမ်မှာ ရော ကျောင်းမှာ ပါ
အတွဲညီခဲ့ကြသည် ။ လူကြီးတွေအမြင်မှာ သူတို့ က
မျက်စိနောက်စရာဖြစ်ခဲ့ပြီး ရန်ဖြစ်တတ်သောကြောင့် ဆိုးသွမ်းလူငယ်

များ ဟု လည်း သတ်မှတ်ခံခဲ့ရ၏။ ဒါပေမဲ့ အချိန်တန် အရွယ်ရောက်၍ ကိုယ့်ဘဝလမ်း ကိုယ်လျှောက်လမ်းကြရာ၌ သူတို့ အားလုံးသည် တစ်ချိန်က လူကြီးများ ၏ ထင်မြင်ချက်တွေကို ရိုက်ချိုးပြနိုင်ခဲ့လေသည် ။

အခုဆို သူတို့ ထဲတွင် ဇော်လင်းလို နိုင်ငံတကာအမြင်ရှိသော စာရေးဆရာတစ်ဦးလည်း ရှိသည် ။ သက်လွင်လို အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ရ တစ်ဦးလည်း ရှိသည် ။ အံ့ဘွယ်ဇင်ကဲ့သို့ ကွန်ပျူတာအထူးကျွမ်းကျင်ပြီး ကိုယ်ပိုင် ကွန်ပျူတာသင်တန်း ဖွင့်ထားသော လူငယ်သင်တန်းဆရာတစ်ဦးလည်း ပါသည် ။ ရဲမြင့်ဦးကဲ့သို့ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင် သူဌေးပေါက်စတစ်ဦးလည်း ပါသည် ။ သူတို့ ထဲမှာ အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်သော ကိုကြည်တစ်ယောက်သာ အနည်းငယ် မှီနဲနေသလိုရှိ၏။ ဒါကလည်း ကိုကြည်သည် တစ်ခုခုအပေါ် စွဲစွဲမြဲမြဲနှင့် ကြိုးစားအားထုတ်သူမျိုး မဟုတ်၍ ဖြစ်သည် ။ ဒါတောင် ကိုကြည်သည် ဘုရင့်နောင်ရှိ သူတို့ မိသားစုပိုင် ပွဲရုံလုပ်ငန်းကို ကြီးကြပ်ရသော မန်နေဂျာဆိုသည့် အရှိန်အဝါလေးတော့ ရှိသေး၏။ တကယ်တမ်း ထိုပွဲရုံလုပ်ငန်းတွင် ကိုကြည်၏ အခန်းကဏ္ဍမှာ ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ်မျှသာဖြစ်ပြီး ပွဲရုံကို သူ့အဖေနှင့် သူ့ယောက်ဖတို့ က ဦးဆောင်နေကြခြင်းဖြစ်သည် ။

ဇော်လင်းသည် မတွေ့ရတာ သုံးလနီးပါးရှိပြီဖြစ်သော အိမ်ထောင်သည် ကွန်ပျူတာအိပ်စပတ်ကြီး အံ့ဘွယ်ဇင်အား ပြုံးလျက် ကြည့်နေမိ၏။ အံ့ဘွယ်မှာ ခေါင်းကို တညိတ်ညိတ်လုပ်နေဆဲ။ ရုတ်တရက် သက်လွင်ဆီမှ အသံထွက်လာပါသည် ။

“ဟေ့ကောင် ... အံ့ဘွယ်။ မင်း အခု ငါတို့ ဆီလာတာ အဲဒီလိုပြုံးပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်ပြဖို့ သက်သက်တော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူး နော်”

သက်လွင်စကားကို ဇော်လဋ်ကလည်း ဝင်ထောက်ခံလိုက်၏။

“အေးလေကွာ။ မင်းကလည်း ငါတို့ ကို စကားလေး ဘာလေး ပြောပါဦးကွ။ ခွီးမှ ပဲ။ ဘယ်လိုလဲ ဟောကောင်။ မင်းတို့ အိမ်ထောင်ရေးရော အဆင်ပြေရဲ့ လား”

ဒီတော့မှ အံ့ဘွယ်က ဖွဖွလေးပြီးရင်း ...

“ပြေပါတယ်” ဟု ပြန်ဖြေလေ၏။ သက်လွင်က အခွင့်ကြုံတုန်း အံ့ဘွယ်ကို ဆက်တိုက် နှိပ်ကွပ်နေပြန်သည် ။

“မပြေဘဲရှိမလားကွ။ မင်းကောင်က မိန်းမငယ်လေးကို ယူထားပြီး တစ်ခုခုဆို ပြုံးပြီးပြီးနဲ့ ခေါင်းညိတ်နေဖို့ ပဲတတ်တဲ့ ကောင်ပဲဥစ္စာ။ အေးလွန်းတော့ ဟိုက နိုင်စရာတောင် မလိုဘူး။ သစ္စာက ဒီလိုကောင်မျိုးနဲ့ ရထားတာ၊ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး”

သက်လွင်၏ စကားက မှန်နေသဖြင့် သူတို့ ရယ်လိုက်မိကြသည် ။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည် ။ အံ့ဘွယ်သည် ကွန်ပျူတာပညာမှာ ဖျံတစ်ကောင် ငါးဖမ်းသလို ကျွမ်းကျင် လျင်မြန်သလောက် တခြားကိစ္စများ၌ အေးလွန်းလှသည် ။ သူ၏ အေးဆေးပုံမှာ တစ်ခါတစ်ရံ ထုံထိုင်းနေသလိုပင် ထင်ရလောက်၏။ ဒါပေမဲ့ အံ့ဘွယ်ကောင်းသည် မှာ သူငယ်ချင်းအုပ်စုတစ်ခုလုံးတွင် သူက ပထမဦးဆုံး မိန်းမရသွားခြင်းဖြစ်သည် ။ သစ္စာဆိုသော ကောင်မလေးသည် သူ့ထက် ရှစ်နှစ်ကျော်ငယ်ပြီး အစက သူ့ဆီမှာ ကွန်ပျူတာသင်တန်း လာတက်သည့် တပည့်မလေးလည်း ဖြစ်ပါသည် ။ နောက်တော့ ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကုန်ကြသည် မသိ။ အံ့ဘွယ်က ကောင်မလေးကို ခြေမြန်လက်မြန်နှင့် ခိုးပြေးကာ တစ်လအတွင်း သူတို့ လက်ထပ်လိုက်ကြတော့သည် ။

ရယ်ရမှ အံ့ဘွယ်က အရယ်တစ်ဝက်နှင့် ဇော်လဋ်ကို လှမ်းပြောလိုက်၏။

“ငါမင်းကို ... မေးစရာတစ်ခုရှိတယ် ဇော်လဋ်ရ”

ဇော်လဋ်မှာ မျက်နှာတည်တည်လေး ဖြစ်သွားသည် ။

“မေးလေ”

“အဲ ... တကယ်တော့ ငါမေးမှာ ဆိုတာထက် ငါ့မိန်းမက မေးခိုင်းတာပါ။ သူက မင်းဝတ္ထုတွေဆို အကုန်ဖတ်တာ။ မင်းရဲ့ ပရိသတ်ပေါ့။ မင်းဝတ္ထုထဲမှာ ပါတဲ့ စာကြောင်းတစ်ကြောင်းကို ငါ့မိန်းမ အရမ်းသဘောကျနေတယ်။ မင်းက လူပျိုဆိုတော့ သူက အံ့သြနေတာ။ လူပျိုတစ်ယောက်က အဲဒီလိုစာမျိုးကို ဘယ်လိုခံစားချက်မျိုးနဲ့ ရေးခဲ့သလဲဆိုတာ သူသိချင်တယ်ပေါ့ကွာ။ အဲဒါ ငါ့ကို မင်းဆီ လမ်းကြိုရင် မေးခဲ့ပေးပါတဲ့ ”

“ဘယ်စာသားများ ပါလိမ့်”

“ဟိုကွာ ... ဟို စာအုပ်နာမည်တော့ ငါသိပ်မမှတ်မိဘူး။ အဲဒီစာသားကိုတော့ ငါလည်း ကြိုက်တယ်။ မင်း ရေးသမျှထဲမှာ အကြိုက်ဆုံးပဲ”

“အေးပါ ... ဟုတ်ပါပြီ။ ဘာစာသားလဲဆိုတာ ပြောပြစမ်းပါဦး”

“ဟိုလေ ... လင်မယားဆိုတာ အရင်းနှီးဆုံး သူစိမ်းတွေပဲဆိုတာလေ ။ အဲဒါကို သစ္စာက အပြတ်ခိုက်နေတာကွ။ ငါ့သူငယ်ချင်းရေးတာဆိုတော့ ငါလည်း မျက်နှာပွင့်တာပေါ့။ ဒီတစ်ခါတော့ မင်းနဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်ရတာ အတန်ဆုံးပဲ။ ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ”

ဇော်လဋ်ခမျာ ချက်ချင်း စိတ်ဓာတ်ကျပြီး ထိုင်ငိုချင်စိတ်ပေါက်သွား၏။ အံ့ဘွယ်က ရိုးရိုးသားသား ပြောနေခြင်းဖြစ်၍ သူလည်း ဘာပြန်ပြောရမှန်းပင် မသိတော့။ အဲဒီစာသားများကို ရေးလိုက်မိသည့်

အတွက် သူ ပထမဆုံးအကြိမ် နောင်တရမိသွားပါသည်။ ။

ဒါကို ရိပ်မိသည့်သက်လွင်က ဘေးမှာ တခွီခွီနှင့် ရယ်နေလေသည်။ ။
အံ့ဘွယ်ဆိုတာ တုံးချင်လျှင် ထိုကဲ့သို့တုံးတတ်ပြီး အနုပညာနှင့်လည်း
တော်တော်အလှမ်းဝေးသူ ဖြစ်၏။ တစ်ဖက်မှာ အရမ်းချွန်နေလျှင်
တခြားတစ်ဖက်တွင် အားနည်းတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

အံ့ဘွယ်ကို ဘယ်လိုပြောရင်ကောင်းမလဲဟု သူ ခေါင်းစားနေဆဲ က
ယ်တင်ရှင်က ပေါ်လာ၏။ သက်လွင်က အံ့ဘွယ်ကို ဝင်ပြောလိုက်သည်
။

“အံ့ဘွယ် မင်း ... ဇော်လဋ်အကြောင်း မသိသေးဘူးကိုး။ ဒီကောင့်
ခေါင်းထဲက အဲဒီလိုစာသားတွေ ဘယ်လိုထွက်နေသလဲဆိုတော့ လျှို့ဝှက်
ချက်ရှိလို့ ပေါ့”

အံ့ဘွယ်သည် ဒီတစ်ခါ သိပ်မတုံးတော့ဘဲ သက်လွင်၏ ဆိုလိုရင်းကို
အကင်းပါးစွာ သဘောပေါက်သွား၏။

“ဟာ ... တကယ်၊ ဒါဆို ဇော်လဋ်က ရည်းစားရနေပြီပေါ့ ဟုတ်လား
”

အံ့ဘွယ်၏ အားရဝမ်းသာမေးခွန်းကြောင့် သူက ပြုံးရင်း ခေါင်းခါပြ
လိုက်ပါသည်။ ။

“ဒါဖြင့် ... ဘာလဲ”

အံ့ဘွယ်က မနေနိုင်စွာ ထပ်မေးလိုက်၏။

ဇော်လဋ်သည် သူမကို မြင်ယောင်မိကာ ဖွဖွလေး လွမ်းဆွတ်သွား၏
။ နောက် သူက ဘယ်လိုစပြောပြရင်ကောင်းမလဲဟု စဉ်းစားနေဆဲမှာ
အထာပေါက်သော သက်လွင်က သူ့ပြဿနာကို ဝင်ဖြေရှင်းပေး လိုက်

လေသည်။ ။

“ဇော်လင်း မင်း အံ့ဘွယ်ကို အစကနေ ပြန်ပြောလိုက်ပါလား။ ငါလည်း နောက်တစ်ခါ ထပ်နားထောင်ရတာပေါ့”

သူက ခေါင်းကို ညိတ်ပြလိုက်မိ၏။ သူမအကြောင်းပြောရန် သူ စတင်အရှိန်ယူလိုက်ပါသည်။ ။ အဲဒီခဏ၌ သူ့ရင်ခွင်တစ်ခုလုံး ပူနွေးရှိန်းမြသွား၏။

“ဒီလိုကွ။ ပြီးခဲ့တဲ့ သင်္ကြန်တုန်းက

.....”

ဇော်လင်းသည် သူတို့ ကို သူမနှင့် စဆုံတွေ့ခဲ့ပုံအား အချိန်နာရီဝက်ခန့် ခြားနားပြီးနောက် ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မံပြောပြနေမိ၏။ အခုလို သူမနှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာများကို ပြောရတာ သူပျော်ပါသည်။ ။ သူမ၏ မာယာကင်းသောပုံရိပ်ကို ပြန်တွေးမိတော့လည်း သူ ကြည်နူးစွာ ခံစားရသည်။ ။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲ၌ အချစ်စိတ်သည် ပျော်ရွှင်မှုနှင့် ကြည်နူးဆွတ်ပျံ့စရာများကို တစ်လှည့်စီ ထုတ်လွှင့်ပေးနေခဲ့လေပြီ။

*